

Imparatia unde oamenii nu visau niciodata

de Petre, Craciun

Published: 2009
Tag(s): povesti, basm

- Cum puteți trăi veşnic închişi între zidurile cele înalte până la cer? întrebă el. Nu vă simțiți stingheri, nu pricepeți că sunteți prizonieri într-o închisoare unde nu pătrunde niciodată suficientă lumină?

- N-avem defel astfel de gânduri. Până să soseşti pe meleagurile noastre credeam că suntem singurii oameni de pe acest pământ. De fapt, ce folos să aflăm adevărul dacă tot nu ne face trebuință?

- Bine, nu se lăsă băiatul, dar poate că ați fi avut de învățat lucruri folositoare dacă ați fi cunoscut şi alți oameni. Viața voastră poate că ar fi fost mai bună şi mai frumoasă!

- De ce să fie altfel, dacă până acum a fost croită pe măsura dorințelor noastre?

- Oare chiar este croită pe măsura dorințelor voastre?

Omul nu mai răspunse nimic. Se aplecă asupra lucrului său, făcând să dispară orice urmă de preocupare de pe fața lui. Părea o statuie ale cărei mâini începuseră să se mişte prin cine ştie ce minune.

,,Neobişnuiți oameni�, gândi băiatul în sinea lui. Cu toate acestea, începuse să simtă o milă nesfârşită pentru ei. Văzâdu-i cum se chinuie să macine boabele de grâu cu ajutorul unei râşnițe din piatră, merse de-a lungul unui fir de apă, până ce găsi un loc numai bun pentru ridicarea unei mori. După ce găsi locul cu pricina, căzu pe gânduri, încercând să-şi închipuie cum ar aşeza-o mai bine. Când văzu cu ochii minții ceea ce dorea, zâmbi mulțumit. Cei din jur îl urmăriseră cu surprindere, fără să priceapă de ce a stat minute în şir nemişcat şi, mai cu seamă, de ce zâmbea de unul singur. Cu toate acestea, nu îndrăzni nimeni să îl întrebe ceva.

În numai câteva zile, oaspetele reuşi, ajutat şi de ceilalți, să ridice o minunăție de moară. Când văzură bieții oameni la ce foloseşte, crezură cu adevărat că tânărul lor oaspete fusese totuşi trimis de Bunul Dumnezeu. Cum prinseseră drag de el, mai marii țării se strânseră laolaltă, îl chemară şi îi spuseră:

- Dragul nostru, am dori să cunoşti cât de mult prețuim binele pe care ni l-ai făcut şi cât de mare este grija pe care ți-o purtăm. Oamenii noştri au băgat de seamă că, de la un timp, eşti cam bolnav şi am vrea să te arătăm celei mai mari vindecătoare din țară.

- Eu, bolnav? se minună flăcăul.

- Fără îndoială, altfel de ce ai rămâne minute în şir cu privirea ațintită undeva departe?

- Bunii mei prieteni, râse tânărul, acelea sunt clipele în care gândurile mele sunt lăsate libere. Bunăoară aşa s-a născut ideea acelei mori.

- Vrei să spui că în clipele în care tu stai de pomană născoceşti asemenea lucruri?

- Desigur, aşa au apărut toate lucrurile făcute de om. Puterea gândului este mai mare decât ați putea crede. Totul este să nu îi puneți stavilă atunci când trebuie să îl lăsați slobod.

Mult s-au minunat când au auzit asemenea cuvinte. Încă o dată, aveau temei să creadă că în fața lor nu se găsea un om obişnuit.

Într-o noapte, tânărul nostru avu un coşmar îngrozitor. Se făcea că se află pe spatele păsării sale uriaşe şi că aceasta îl azvârle într-o prăpastie fără fund. Înspăimântat de vis, se trezi în toiul nopții cu câțiva oameni lângă el.

- Ce s-a întâmplat, dragul meu? îl întrebă cineva. Oare a pătruns vreun duh necurat în sufletul tău şi nu-ți dă pace?

- Nici vorbă, îi linişti el, dezmeticindu-se. Am avut un vis urât.

- Un vis? Prin urmare tu poți avea asemenea vise şi noaptea?

- Mai cu seamă noaptea, numai că visele nopții nu cunosc nici un stăpân. De aceea, se nimereşte uneori să visezi şi ce nu îți place. Aşa am pățit-o eu mai înainte.

,,Măi, să fie! Curios mai este şi tânărul acesta, gândiră oamenii care nu ştiau să viseze. Dacă îşi pierde vremea cu vise şi ziua şi noaptea, când mai are timp să facă şi altceva?�

Şi totuşi, timp avea din belşug. Pusese să se ridice şi alte mori, aşa încât râşnițele de piatră fuseseră aruncate şi în curând uitate. Apoi, îi învăță să clădească poduri durabile peste cursurile de apă, să coacă oalele în cuptoare spre a le face mai durabile şi câte, câte altele! De fiecare dată, înainte să clădească ceva, cădea pe gânduri. Oamenii nu se mai mirau, iar în clipa în care îl vedeau zâmbind, ştiau că în mintea lui se conturase iarăşi ceva folositor pentru ei.

Cu fiecare zi, oamenii care nu visau prețuiau tot mai mult puterea gândului şi a viselor şi, în egală măsură, îşi dădeau seamă că, fără ele, erau ca nişte păpuşi din lut mişcate de colo până colo de o mână nevăzută. Pe negândite, în mintea lor se născu întrebarea dacă ei vor putea visa vreodată. Se strânseră iarăşi laolaltă, în frunte cu cei mai bătrâni şi mai înțelepți oameni ai țării, şi îl întrebară pe oaspetele lor ceea ce îi nelinişte. Ba, încă, un înțelept îl întrebă şi mai mult:

- Spuneai că lucrările făcute de om s-au născut prin puterea gândurilor. Înseamnă că înaintaşii noştri, care ne-au lăsat moştenire uneltele, casele, precum şi bruma de cunoştinţe pe care o avem, au cunoscut această putere? Este oare cu putinţă ca ei să fi fost oameni ca toţi ceilalţi, iar mai târziu să-şi fi pierdut, cine mai ştie de ce, putinţa de a visa?

- Este neîndoielnic că aşa s-a întâmplat, zise băiatul.

- Să nădăjduim, atunci, că într-o zi ne vom recăpăta puterea de a visa?

- Oameni buni, zise pasărea uriaşă care, de când apăruse pe acel tărâm nu scosese nici un cuvânt, în zborurile mele am aflat că strămoşii voştri şi-au pierdut darul visării în clipa în care, în jurul ţării lor au început să crească aceşti munţi înalţi. Singurătatea şi lipsa puterii de a vedea departe, către linia orizontului, au făcut ca în fiecare zi să moară câte un vis. Nu peste multă vreme, înaintaşii voştri nici nu mai ştiau ce înseamnă a visa.

- Dar ce ne rămâne de făcut, pentru că nici aşa nu putem rămâne?

- Aşteptaţi, le spuse pasărea. Eu şi cu stăpânul meu ne vom îngriji de toate. Hai, stăpâne, urcă pe spatele meu, că avem lung drum de făcut!

Flăcăul urcă, aşa cum i se ceruse şi cât ai clipi din ochi se aflau deja în înaltul cerului.

Zbură pasărea cea albă cale lungă, lăsând în urmă ţări nenumărate până când ajunse într-o ţară frumoasă cum nu erau multe în lume.

- Stăpâne, vezi către miazănoapte un castel de culoarea aurului strălucitor?

- Îl văd, răspunse băiatul.

- Ei bine, acolo trăieşte Zâna Viselor. Coboară şi cere-i câteva seminţe de mac, din cele fermecate.

Îl lăsă la pământ şi, în timpul cel mai scurt, se înfăţişă înaintea Zânei.

- Zână a Viselor, dă-mi câteva seminţe de mac din cele fermecate, şi îţi voi rămâne recunoscător toată viaţa.

- Îţi dăruiesc cu toată inima lucrul pe care mi-l ceri, întrucât aşteptam de mult amar de timp să pot înfăptui ceva pentru nefericiţii aceia.

Băiatul îşi luă seminţele, mulţumi Zânei şi se înapoie la pasărea cea puternică.

- Bună treabă ai făcut, stăpâne. Acuma ţin-te bine, că am să zbor mai iute decât gândul.

Nu trecu mult şi se aflau deja deasupra ţării oamenilor fără vise.

- Fierbe seminţele de mac şi dă fiecăruia să bea câte o gură din fiertura obţinută. Îi va cuprinde un somn lung şi odihnitor, în care vor avea cele mai

frumoase vise. Între timp, eu plec să îmi aduc surioarele. Împreună, trag nădejde să urnim din loc munții aceştia înalți.

Ajuns printre noii săi prieteni, băiatul le împărți din fiertura miraculoasă, care îi adormi de îndată.

Cât dură somnul lor, pasărea fermecată veni cu suratele sale şi apucară cum putură de munți, târându-i uşor, uşor, până la capătul lumii. Numai într-o parte a țării au lăsat, totuşi, un munte ca să nu le lipsească cu desăvârşire.

Când s-au trezit, oamenii aveau fețele îmbujorate de o plăcere cum nu mai trăiseră nicicând. Pentru întâia dată, gustaseră din plăcerea atât de sfântă a visului. Văzând că a dispărut şi brâul de piatră care înconjura altădată țara, se simțiră cu adevărat eliberați. De acum, nici privirea şi nici gândul nu le mai erau stăvilite.

Mulțumit de misia îndeplinită, băiatul încălecă pasărea uriaşă şi se grăbi să se întoarcă în țara sa, acolo unde oamenii gustaseră dintotdeauna din dulceața visului.